

ne, som blev foretaget her fra midten af 1980'erne til midten af 1990'erne, at det er ødelæggende og handicappende for mennesker at være isoleret. Voksne, der har været i isolation i relativt kort tid, kan i virkeligheden også stå i en situation, hvor de får psykiske problemer.

Der er alt jo relativt. Et barn har ikke levet så lang tid som en voksen, så spørgsmålet er, om 6-timers-grænsen er i orden. I Norge har man valgt 4-timers-grænsen. Vi skal også overveje, om det måske ville være en rigtigere grænse end 6 timer.

Der lægges op til, at barnet kan tilbageholdes i op til 24 timer. Er det så smart, at det kan tilbageholdes på politistationen? Skal barnet ikke, hvis der opstår problemer af en karakter, hvor man bliver nødt til at have kontakt med barnet i længere tid, være på en social institution?

Det skal understreges, at SF ikke automatisk er imod lovforslaget, slet ikke, men vi synes, vi skal bruge en del tid i Retsudvalget. Selv om vi har mange andre tunge sager, så synes jeg, at vi skal overveje, om vi ikke kan holde en høring, hvor de høringsberettigede parter kan forklare, hvad det er for nogle problemstillinger, de har villet pege på, og hvor vi også kan at få politiet ind, som så forklarer, hvad der rent faktisk foregår allerede i dag. Hvilke problemer har politiet med at få fat i forældremyndighedens indehaver, med at få fat i de sociale myndigheder, hvor mange børn handler det her i virkeligheden om osv.?

Det er ikke en afvisning af lovforslaget, men det er et forsøg på, at vi i Retsudvalget kommer det der spadestik dybere og får afklaret, hvad der er rigtig, og hvad der er forkert.

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til ordføreren. Der er to, der har ønsket at komme med korte bemærkninger.

Kl. 12.25

(Kort bemærkning).

Karsten Nonbo (V):

En af de ting, jeg kan berolige ordføreren med, er, at i praksis er det eneste tidspunkt, hvor barnet er alene, i tiden fra tilbageholdelsen, til enten de sociale myndigheder eller forældrene når frem, for så begynder selve snakken om, hvad der foregår. Så der er ikke rigtig nogen grund til bekymring over enrumsanbringelse. Så ligger bekymringen i hvert fald i at få sparket de to

parter, som jeg nævnte, af sted, så de kommer op og varetager barnets tarv.

Jeg har et spørgsmål om en nedre aldersgrænse på 12 år. Det er formentlig ikke ret tit, men det kan jo ikke udelukkes, at vi har enkelte tilfælde, hvor det er et barn på 11 år, som er helt vildt og vanvittigt, og som giver fingeren til politiet, når de er ude for at snakke med dem.

Hvad gør vi i sådanne tilfælde? Hvis vi lukker fuldkommen af for at tage barnet med, kan barnet i praksis gøre det, som et barn med den adfærd vil gøre, nemlig give fingeren og sige: Du har ikke ret til at tage mig med, nu går jeg – farvel. Så har vi ikke rigtig nogen sanktioner, og er det ikke problematisk i det, jeg var lige ved at sige, ene tilfælde, der måske er om året?

Første næstformand (Svend Auken):

Inden ordføreren svarer, vil jeg lige gøre opmærksom på, at man helst skal bruge mikrofonen fra sin egen plads og ikke naboens plads. Nu registrerer vi, at det er hr. Karsten Nonbo, der har haft ordet. Det er ikke det, at vi ikke gerne må låne fra hinanden og hjælpe hinanden herinde, men mikrofonen er meget personlig.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg er enig med hr. Karsten Nonbo i, at det er et problem, hvis en 11-årig bliver taget på baggrund af en alvorlig kriminalitet. Men så mener jeg også, at hvis en 11-årig har begået kriminalitet, er det et meget alvorligt truet barn, og så er det ikke en politiopgave, men en hurtig kontakt til de sociale myndigheder. Så handler det i virkeligheden om at fjerne barnet fra hjemmet, indtil man er helt sikker på, at der overhovedet er et hjem.

(Kort bemærkning).

Karsten Nonbo (V):

Så går jeg over til min egen mikrofon. Min kollega ved siden af er ellers også fornuftig at høre på.

Kan fru Anne Baastrup ikke godt se, at der altså er et praktisk problem? For at barnet skal kunne være til stede, er man nødt til fysisk at holde barnet, til de sociale myndigheder og/eller forældrene kan være til stede. Det er jo kun et praktisk problem, som er overstået på en halv eller en hel time, men det ville være ulykkeligt, hvis vi fraskrev os det redskab, når det var nødvendigt at bruge det.